

Η ΠΙΟ ΟΔΥΝΗΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ - BYZANTIO ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΥ

Η Γενοκτονία και ο Αφελληνισμός

ΜΕΡΟΣ Α'

Γράφει ο Δρ Γεώργιος Μανωλάτος
Καθηγητής Διεθνούς Οικονομίας και Ανάπτυξης

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ουδέποτε π. «Βυζαντινή Αυτοκρατορία» υπάρχει ελληνική. Η σχέση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας με την Ελλάδα και τον Ελληνισμό, ήταν το ότι επεκτεινόταν και στα ελληνικά εδάφη, τα οποία δηλαδή κατακτήσει, και ακόμα ότι οι περισσότεροι αυτοκράτορες του «Βυζαντίου» με τους Πατριάρχες και τους Επισκόπους εκτέλεσαν περί τα 25 εκατομμύρια Έλληνες, λεπλάτησαν και κατέστρεψαν αμέτρητα ελληνικά μνημεία και έργα τέχνης και με κάθε τρόπο προσπάθησαν να αφανίσουν τον ελληνικό πολιτισμό και τον Ελληνισμό, με τη μόνη αιτιολογία ότι οι Έλληνες ήταν πιστοί στις παραδόσεις τους και ότι ήταν δήθεν «ειδωλολάτρες» πράγμα το οποίο αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα των αιώνων, γιατί η θρησκεία των Ελλήνων ήταν ανθρωπόμορφος και ανθρωποκεντρική, αλλά ουδέποτε ήταν ειδωλολατρική. Ανθρωπόμορφος είναι εξάλλου και η χριστιανική θρησκεία. Μια δεύτερη επίσης σχέση της «Βυζαντινής Αυτοκρατορίας» με τους Έλληνες και τον Ελληνισμό είναι το γεγονός ότι οι Έλληνες διερχόμενοι, από την αρχαιότητα, μέσω της «Βυζαντινής Αυτοκρατορίας» δηλαδή μέσω της Ρωμαιοκρατίας που οποία διήρκει πάνω από 1000 χρόνια, και δεν μιλάμε καθόλου γι' αυτήν, αλλά και δια μέσω της Τουρκοκρατίας των 400 χρόνων, άλλαξαν, μετεξελίχθηκαν ή μεταλλάχθηκαν με τους τόσους διωγμούς και δεινά και τους αποδεκατισμούς που υπέστησαν, σε αυτό που είμαστε σήμερα εμείς οι Έλληνες ορθόδοξοι χριστιανοί. Είμαστε επομένως, εμείς οι σημερινοί Έλληνες ορθόδοξοι χριστιανοί, η συνέχεια από την Αρχαία Ελλάδα, τη Βυζαντινορωμαιοκρατία και την Τουρκοκρατία, ότι απέμεινε δηλαδή από εκείνους ή όπως εξελίχθηκαμε...

Ουδέποτε οι ίδιοι οι «Βυζαντινοί» (αυτοκράτορες, διοίκηση, κλήρος ή πολίτες) είπαν τον εαυτό τους Βυζαντινό και ουδέποτε το «Βυζάντιο» σαν αυτοκρατορία ειπώθηκε Βυζάντιο. Λεγόταν, Ρώμη και Ρωμανία, αυτοκράτωρ και βασιλιάς Ρωμαίων, μέχρι τον τελευταίο αυτοκράτορα τον Κωνσταντίνο τον Παλαιολόγο. Ο όρος «Βυζαντινή Αυτοκρατορία» είναι επινόηση των ιστορικών και δόθηκε τον 17ο αιώνα, πολύ μετά την άλωση της Πόλης από τους Οθωμανούς. Οι Άγγλοι δεν δέχτηκαν ποτέ τον όρο Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Την ονομάζουν Ύστερη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (Later Roman Empire).

Το λεγόμενο «Βυζάντιο» (η αυτοκρατορία και όχι η αποικία των αρχαίων Μεγαρέων) είναι η οργανική και βιολογική συνέχεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο Κωνσταντίνος έχοντας να αντιμετωπίσει τους Πέρσες και τους Βόρειους βάρβαρους λαούς που δέχονταν «ανίδρυτα έθνη», αναζητούσε μια περιοχή κατάλληλη για να δημιουργήσει ένα ισχυρό στρατιωτικό κέντρο. Επελέγη η περιοχή της Κωνσταντινούπολης σαν τρίτη επιλογή μετά την αρχαία Τροία και τη Θεσσαλονίκη. Προτιμήθηκε αυτή η τοποθεσία, εκεί που ήταν το αρχαίο Βυζάντιο, διότι η ευρύτερη περιοχή ήταν εκχριστιανισμένη και εξελληνισμένη αλλά και για τη γεωγραφική θέση της. Τον Μάιο του 330 μ.Χ. έγιναν τα «εγκαίνια» της Πόλης. Ο Κωνσταντίνος ουδέποτε έκαμε την Κωνσταντινούπολη πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας. Η Αιώνια Πόλη, η Ρώμη, ήταν

πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Παρότι ο Κωνσταντίνος βασιζόταν στον χριστιανικό πληθυσμό για να αντιμετωπίσει τους Πέρσες και τους Βόρειους Λαούς και παρότι προίδρευσε την 1η Οικουμενική Συνόδου των χριστιανών με τον τίτλο και την ιδιότητα του «επισκόπου των έξω» ουδέποτε βαπτίστηκε χριστιανός σύμφωνα με τους ιστορικούς. Μόνο ο Ευσέβιος αναφέρει ότι ο Κωνσταντίνος βαπτίστηκε χριστιανός στο κρεβάτι του θανάτου. Ο ίδιος ο Κωνσταντίνος μέχρι τέλος της βασιλείας του έκανε θυσίες και σπονδές στον Ήλιο. Εν τούτοις έγινε και άγιος και Μέγας...

Η αυτοκρατορία ήταν εκχριστιανισμένη και εξελληνισμένη γλωσσικά μόνο και όχι βιολογικά αλλά κυρίως καθόλου πολιτιστικά. Η ελληνική γλώσσα ήταν η επικρατούσα γλώσσα της εποχής και η διοίκηση της αυτοκρατορίας είχε ανάγκη την ελληνική. Ακόμα και τα Ευαγγέλια είχαν γραφτεί στα ελληνικά εκτός από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, το οποίο και αυτό μεταφράστηκε και στα ελληνικά. Η επίσημη γλώσσα της αυτοκρατορίας ήταν τα λατινικά και μόνο επί Ηρακλείου περί τα 640 μ.Χ. καθιερώθηκε η ελληνική σαν επίσημη γλώσσα της αυτοκρατορίας.

Μέχρι το 12ο και 13ο αιώνα, δηλαδή αρκετά πριν την άλωση της Πόλης από τους Οθωμανούς, το «Έλλον» και το «Έλλοντες» ήταν ταυτόσημο με ειδωλολάτρης και τίποτε άλλο. Η Κωνσταντινούπολη λεγόταν και Νέα Ρώμη, Νέα Ιερουσαλήμ, Νέα Σιών, αλλά ουδέποτε Νέα Αθήνα γιατί η Αθήνα

ήταν η «καθ' είδωλος πόλις». Οι «ειδωλολάτρες» έπρεπε να εξαφανιστούν. Οι απανταχού Έλληνες και ο εξελληνισμένος πληθυσμός της αυτοκρατορίας υπέστη αφόρητους διωγμούς. Ο Ιουστινιανός, έδωσε το ολοκληρωτικό κτύπημα στους «ειδωλολάτρες». Μεταξύ των άλλων εξάλειψε το 529 την περίφημη Ακαδημία των Αθηνών. Έτσι δεν υπάρχει καμία δυνατότητα ελληνικής παιδείας στο «Βυζάντιο» μετά τον Ιουστινιανό. Επί Ιουστινιανού, έχουμε τον «τέλειο» εκχριστιανισμό και αφελληνισμό.

Το 496 οι Γότθοι πλαισιωμένοι και καθοδηγούμενοι από καλογέρους, καταστρέφουν την Αθήνα και την Ακρόπολη. Φθάνουν μετά στην Ρώμη και καταστρέφουν και την Ρώμη. Από τότε η Κωνσταντινούπολη γίνεται η μόνη Ρώμη (πριν ήταν Νέα Ρώμη) και έτσι γίνεται η Βασιλεύουσα, η πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας. Το «Βυζάντιο» απόλυτα εκχριστιανισμένο είναι μια πολυεθνική αυτοκρατορία. Ο Ευσέβιος γράφει: Ένας βασιλιάς, ένας Θεός και αντιπρόσωπός του ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ. Να τονίσουμε επίσης, ότι κανένας αυτοκράτορας δεν ήταν Έλληνας και κυρίως κανένας δεν είχε ελληνική συνείδηση, εκτός από τον Ιουλιανό τον Παραβάτη του οποίου η μπτέρα ήταν Ελληνίδα. Ο Ιουλιανός ήταν ο μόνος αυτοκράτορας που σταμάτησε και απαγόρευσε τους διωγμούς των Ελλήνων. Ούτε οι Παλαιολόγοι ήταν Έλληνες. Οι μπτέρες ελαχίστων αυτοκράτορων ήταν Ελληνίδες αλλά οι ίδιοι οι αυτοκράτορες δεν είχαν ελληνική συνείδηση πλην του Ιουλιανού. Η πραγματικότητα αυτή ανάγκασε τον Γεώργιο Γεμιστό, σε προσφώνηση του, περί το 1420, προς τον Αυτοκράτορα Μανουήλ Παλαιολόγο, να του πει επί λέξει «Έλληνες εσμέν το γένος ων πγείσθε και βασιλεύετε, ως η τε φωνή και η πάτριος παιδεία μαρτυρεί». Δηλαδή, «Έμείς, επί των οποίων πγεμονεύετε και βασιλεύετε, είμαστε γένος Ελλήνων καθώς το μαρτυρεί η γλώσσα και η πατροπαράδοτος παιδεία μας».